

Postanowienie z dnia 4 listopada 1998 r.

III RN 46/98

Okręgowy Sąd Lekarski po przeprowadzeniu rozprawy wydaje orzeczenie rozstrzygające o tym czy obwiniony popełnił zarzucany mu czyn. Nie może natomiast umorzyć postępowania z powodu wycofania wniosku o ukaranie.

Przewodniczący SSN: Andrzej Wasilewski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Siuchniński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 1998 r. sprawy przeciwko lekarzom: Jadwidze G. i Elżbiecie C. w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnej Rady Lekarskiej w Warszawie [...] od postanowienia Okręgowego Sądu Lekarskiego w Łodzi z dnia 16 października 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Okręgowemu Sądowi Lekarskiemu w Łodzi do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Naczelny Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej postanowieniem z dnia 23 kwietnia 1997 r. wystąpił o ukaranie dr. n. med. Jadwigi G. i dr. n. med. Elżbiety C. za postępowanie sprzeczne z art. 8 i art. 10 Kodeksu Etyki Lekarskiej poprzez zaniedbanie lekarskie polegające na nieskierowaniu dziecka Ani O. na konsultację neurologiczną, co mogło mieć wpływ na opóźnienie prawidłowego rozpoznania i rozpoczęcie właściwego leczenia.

Okręgowy Sąd Lekarski przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Łodzi postanowieniem z dnia 11 września 1997 r. wszczął - na skutek powyższego wniosku - postępowanie w zakresie odpowiedzialności zawodowej obwinionych lekarzy.

Rozprawa została wyznaczona i przeprowadzona w dniu 16 października 1997 r. Po przeprowadzeniu dowodów, między innymi z zeznań przesłuchanych na rozprawie świadków, biorący udział w rozprawie zastępca Naczelnego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej oświadczył, że wycofuje wniosek o ukaranie.

Okręgowy Sąd Lekarski w Łodzi w tej sytuacji - ze względu na wycofanie wniosku o ukaranie - postanowił umorzyć postępowanie sądowe przeciwko lekarzom Jadwidze G. i Elżbiecie C. W uzasadnieniu tego postanowienia ponadto podniesiono, że: „W trakcie przewodu nie dowiedziono, aby matka Ani O. Barbara O. zwracała się do obwinionych lekarzy o wydanie skierowań do neurologa”.

Od postanowienia tego wniósł rewizję nadzwyczajną Prezes Naczelnej Rady Lekarskiej żądając uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Lekarskiemu w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Podstawę rewizji nadzwyczajnej stanowią zarzuty rażącego naruszenia w zaskarżonym postanowieniu następujących przepisów:

1) § 42 ust. 1 i § 43 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 26 września 1990 r. w sprawie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy (Dz. U. Nr 69, poz. 406) poprzez nierozstrzygnięcie sprawy orzeczeniem oraz bez opisu zarzucanego przewinienia zawodowego;

2) art. 3 § 1, art. 257, art. 360 i art. 372 KPK poprzez pominięcie na rozprawie dowodu ze znajdujących się w aktach sprawy opinii biegłych oraz nierozważenie zebranego materiału dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest zasadna.

Zaskarżone postanowienie Okręgowego Sądu Lekarskiego w Łodzi jest rażąco sprzeczne z zasadami postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej wynikającymi między innymi ze wskazanych w rewizji nadzwyczajnej przepisów. Stosownie do art. 357 KPK (obowiązującego w dniu orzekania przez Okręgowy Sąd Lekarski), a także § 40 ust. 1 powołanego w rewizji nadzwyczajnej rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej podstawę orzeczenia może stanowić tylko materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy. Jednakże ujawnieniu powinien podlegać każdy dowód istotny dla wyjaśnienia okoliczności przemawiających zarówno na

korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego (art. 3 § KPK). Tymczasem, jak słusznie zarzucono w rewizji nadzwyczajnej, na rozprawie w dniu 16 października 1997 r. Okręgowy Sąd Lekarski rozstrzygnął sprawę bez uwzględnienia dowodów zebranych w toku postępowania wyjaśniającego, w szczególności dowodów z opinii biegłych. Ponadto samo to rozstrzygnięcie jest oczywiście wadliwe, gdyż nie jest orzeczeniem rozstrzygającym o tym czy obwinione popełniły zarzucone im czyny sprzeczne ze wskazanymi przepisami Kodeksu Etyki Lekarskiej, lecz jest - bez podstawy prawnej - postanowieniem o umorzeniu postępowania, chociaż po przeprowadzeniu rozprawy Sąd lekarski powinien orzec merytorycznie co do zarzucanego przewinienia zawodowego (§ 42 ust. 1 i § 43 ust. 1 powołanego rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 26 września 1990 r.)

Wobec zasadności rewizji nadzwyczajnej Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania (art. 537 § 2 KPK z 1997 r. stosowany odpowiednio w myśl art. 50 w związku z art. 57 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich, Dz. U. Nr 30, poz. 158 ze zm.) i art. 4 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o zmianie Kodeksu postępowania karnego... Dz. U. Nr 89, poz. 443).

=====